

Japonski zgled

Nekaj mesecev pred cunamijem, ki je prizadel sever Japonske, nam je Teruko Uehara pripovedovala, v kakšnem duhu je pomagala žrtvam potresa v mestu Kobe leta 1995. Teruko Uehara je nekatoliška sodelavka Opus Dei.

13. Apr. 2011

“Čutim se popolnoma zedinjen,” je dejal msgr. Echevarría v pismu 16. marca 2011, ko je prosil za molitev za Japonsko, “z verniki Prelature Opus

Dei, z delom za varnost vseh ljudi in družin v stiski. Zato sem prosil člane in članice Prelature v tej državi, naj združeni s svojimi sodržavljani molijo in izročajo žrtve za trenutno situacijo ter naj se po svojih zmožnostih lotijo sodelovanja pri vseh dejavnostih pomoči za žrtve potresa.”

Pred nekaj meseci smo se srečali s Teruko Uehara. Živi v budističnem svetišču Ashiya in je na Japonskem zelo znana zaradi izredne kampanje pomoči in solidarnosti, ki jo je vodila po potresu leta 1995, katerega epicenter je bil v kraju Kobe, blizu Osake in Ashiye. Prav v tem kraju ima sedež *Seido Language Institute*, prva korporativna dejavnost Opus Dei na Japonskem.

Tako kot njena hči je bila Teruki Uebara študentka inštituta *Seido* in nanj je zelo navezana. V *Seidu* je spoznala katoliško vero in duha Opus

Dei in njeno spoštovanje do katolištva in do katoličanov je postajalo vedno večje. Na poseben način je navezana na lik Janeza Pavla II., katerega dela dobro pozna in ceni.

Ob našem srečanju se je spominjala težkih travm, ki jih je povzročil potres v Kobeju leta 1995, in nam povedala, kako je pomagala žrtvam. Ob takšnem pričevanju človek ostane brez besed in lahko si je predstavljati, v kakšnem duhu ona oz. njeni prijatelji pomagajo žrtvam nedavne katastrofe.

“To svetišče se je nahajalo prav v epicentru velikega potresa, ki je 17. januarja 1995 prizadel Kobe. Prejšnje svetišče je bilo porušeno in potrebno je bilo zgraditi novo. To je bila strašna preizkušnja, ki nam je pokazala našo krhkost v primerjavi s silami narave. Več tednov brez vode, brez elektrike, brez vsega, je

povzročilo, da smo se začeli zavedati svoje majhnosti in šibkosti človekove narave.

Ljudje so množično prihajali iskat zatočišča v delih svetišča, ki niso bili porušeni. Odrasli, otroci, ostareli, moški, ženske, veliko tujcev, invalidov. Sprejeli smo vse brez kakršnega koli razlikovanja med njimi in postali smo skupnost, velika družina, združena zaradi trpljenja, ki ga je povzročila tista katastrofa, z občutkom, da nismo nič drugega kot najbolj krhka bitja v stvarstvu.

To nas je duhovno zelo povezalo. Človek zares ni žival. Ima dušo in vse duše se vzajemno podpirajo.

Tedaj sem pomislila na budistično načelo: Ovire so najboljši učitelj. Zapisala sem si jo. Naša japonska kultura nam omogoča, da z nekaj znamenji izrazimo zelo globoke pojme, prav tako kot poezija *haiku*.

Ljudje so takrat o tem globoko meditirali. Ta misel nas je spodbujala in opogumljala v dolгих zimskih urah, ki smo jih preživeli v pogovoru, s pesmijo zbrani okrog neke smokve.

Potres je uničil hiše, podrl zidove v večjem delu mesta, obenem pa so padle tudi velike zapreke, ki smo jih bili postavili v svojih srcih. Vse te ovire so se sesule, prav vse!

In začeli smo pomagati drug drugemu kot bratje, ne glede na rasne ali verske razlike. Sredi tistega strašnega pomanjkanja smo si začeli postavljati velika vprašanja: Kaj je smisel življenja? Kje je resnična sreča?”